

BETEL - POARTA CERULUI

Lima, Ohio

Aș vrea să deschidem

Bibliile la Ioan 14.6:

„Isus i-a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”

Dacă dorim să știm

care este Calea, o putem vedea aici. Calea este Isus.

Să citim încă o dată

versetul acesta:

„Isus i-a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”

Aceasta a fost o

afirmație foarte îndrăzneată în ziua în care a trăit Isus, pentru că El vorbea unui popor care era cunoscut ca fiind profetul lui Dumnezeu, națiunea aleasă de Dumnezeu, poporul lui Dumnezeu. Lor le-a fost dat Cuvântul, poruncile, erau un popor ales, o națiune aleasă și ei trebuiau să fie o Lumină pentru toate neamurile pentru ca Adevărul lui Dumnezeu să poată merge la toate națiunile. Ei se vedeau așa și erau o legătură între Dumnezeu și lume; erau acolo ca să ia Cuvântul Domnului și să-L aducă la lume, dar Isus a apărut ca Om și avea să dărâme tot sistemul acela. El le-a spus: : *„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”*

Ce afirmație

îndrăzneată și unică! Vi-i puteți imagina pe preoți, pe bătrâni și pe toți liderii religioși, spunând: „Cum poate afirma așa ceva? Cum poate spune ceea ce a spus?” Cum? Pentru că El știa Cine era; era descoperirea a Cine era El. Dar ei spuneau: „Noi avem Legea și prorocii, ei sunt Lumina!”, ceea ce era adevărat, dar ei au venit numai ca să-L arate pe Hristos când urma să vină în trup, El fiind împlinirea a tot ceea ce ei țineau cu drag în mâinile lor. El era Calea, pentru că era împlinirea aceluia Cuvânt.

*„Nimeni nu vine la
Tatăl decât prin Mine.”*

Este interesant să

vedem că atunci când Isus a făcut această afirmație, – noi am vorbit de toți anii în care evreii credeau că profeții erau cei care aduceau Lumina pentru toate națiunile, – a avut loc o tranziție. Dumnezeu a adus acolo o schimbare, iar dacă citim Biblia, vedem că Dumnezeu a făcut multe tranziții de-a lungul Ei.

El a făcut tranziții

când i-a scos din Egipt și a stabilit Legea levitică, și de fiecare dată când a făcut aceste schimbări, a adus în scenă un profet. Astfel, înainte de apariția lui Isus în scenă, s-a ridicat Ioan Botezătorul pentru că a fost timpul unei tranziții; nu se schimba nimic, ci se trecea de la ceea ce aveau atunci, la o descoperire mai mare. Nu s-a schimbat nimic, ci totul continua. Aceasta a fost tranziția, cotitura care trebuia făcută, dar toți au trecut pe lângă aceste joncțiuni sau tranziții; însă Dumnezeu nu vrea ca copiii Lui să treacă pe lângă ele. Joncțiunea era atât de crucială încât Dumnezeu a trimis un profet și a făcut prin el lucruri mari ca să atragă atenția poporului la schimbare. Atenția nu trebuie ațintită asupra profetului, ci asupra joncțiunii, ca să putem face cotitura. Slăvit să fie Domnul!

De aceea a venit Ioan

Botezătorul acolo, ca să aducă joncțiunea și să se asigure că toți copiii Domnului fac cotitura, când a declarat că Mielul lui Dumnezeu Se afla pe pământ și a arătat cu degetul spre El, spre Cel care îndepărta păcatul lumii. El a recunoscut semnul, L-a arătat și a spus clar: „*Iată Mielul lui Dumnezeu!*” De îndată ce a făcut aceasta, Ioan și Andrei au fost dispuși să-l părăsească pe Ioan Botezătorul și să facă tranziția la joncțiune, pentru că de aceea era Ioan acolo. Așadar, Sămânța lui Dumnezeu a mers mai departe. Dar mai târziu s-a întâmplat un lucru trist pentru că, aflându-se în închisoare, Ioan și-a trimis ucenicii la Isus ca să-L întrebe: „*Ești El sau să așteptăm pe Altul?*” De ce mai existau încă ucenicii lui Ioan? Ioan a fost acolo ca să-L descopere pe Mielul lui Dumnezeu, ca să arate cu degetul spre Mesia; el și-a făcut slujba, acela a fost scopul său, iar Sămânța lui Dumnezeu a putut să treacă de la slujba premergătoare la Cel pe care L-a premers; ei au putut să treacă de la mesager la Mesajul Său. Amin!

Ioan și Andrei au făcut tranziția și joncțiunea pentru că au recunoscut cine era Ioan, iar când Ioan a arătat spre Cuvânt, ei au recunoscut împlinirea Lui și au făcut cotitura, au făcut schimbarea. Dar au existat unii care au rămas cu Ioan. Cu toate acestea, a existat nădejde pentru ei, deoarece în Fapte 19, Pavel i-a găsit pe unii dintre ucenicii care au rămas cu Ioan. Ei nu trebuiau să mai stea acolo pentru că Lumina a mers mai departe; în scenă exista un profet care a putut să-i aducă la acea Lumină mare. Întotdeauna există nădejde!

Isus a spus mai departe:

„Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut.”

Afirmațiile au devenit și mai șocante. Prin faptul că am citit Biblia mulți ani având doar o

înțelegere firească, pentru noi această afirmație a fost ceva inocent deoarece doar priveam înapoi dar nu vedeam Cine era Isus; dar dacă am putea înțelege aceste afirmații în scena în care au fost făcute, am înțelege că au fost uluitoare și că ele au șocat înțelegerea umană pentru că ei nu puteau înțelege ce se spunea de fapt. Adevărul este că afirmațiile făcute de El erau extraordinare.

„Doamne”, I-a zis

Filip, „arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns!”

Filip, a spus aceasta

în calitate de ființă umană, dar El le spusese deja: *„Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut.”* (Ioan 14.7).

Atunci Filip a zis:

„Oh, foarte bine. Arată-ni-L pe Tatăl.”

Isus i-a zis: „De

atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: ‘Arată-ne pe Tatăl?’” (v. 9).

Aici chiar și apostolii Săi se scărpinau în cap și nu știau ce să facă.

„Nu crezi că Eu

sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine?”

Vă rog lăsați ca

această afirmație să pătrundă adânc în voi. Când Isus le-a spus: *„Dacă M-ați*

fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut”, El spunea de fapt: „Dacă Mă cunoașteți pe Mine, Îl cunoașteți pe Tatăl, iar de acum încolo Îl cunoașteți și Îl veți vedea.

În entuziasmul său,
Filip a pus o întrebare logică: *„Arată-ne pe Tatăl și ne este de-ajuns!”*, iar Isus a răspuns: *„De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.”*

Tatăl este Duh și nu poate fi văzut. Scriptura spune că noi ne-am apropiat de Lumina pe care nu a văzut-O niciun om. Dar Isus era arătarea Tatălui; El era ceea ce se afla în Invizibil făcut Vizibil, Cuvântul care era Gândul a devenit Cuvântul vorbit, a devenit un Cuvânt manifestat și stătea acolo în acea manifestare care era manifestarea Cuvântului. Aceasta este o afirmație mare. Manifestarea Cuvântului este Cuvântul, iar Cuvântul este Dumnezeu.

Așadar, ce este manifestarea Cuvântului? Dumnezeu făcut trup.

„De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe?”

Poate ziceți: „Vrei să spui că este posibil ca Filip, o sămânță adevărată a lui Dumnezeu, să fie cu manifestarea, cu Cuvântul făcut trup, cu împlinirea tuturor profețiilor și totuși să nu fi înțeles pe deplin ce se întâmpla?” Este posibil.

„Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le

spun de la Mine, ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.” (v. 10).

Spunând aceste

cuvinte: „*Dacă M-ați fi văzut pe Mine, L-ați fi văzut pe Tatăl*”, sau: „*De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ați cunoscut?*”, Isus a pus semnul egal între manifestarea din trupul Său și descoperirea Tatălui, a-L vedea pe Tatăl. Pentru aceasta, a folosit afirmația: „*Nu știi că Eu sunt în Tatăl și că Tatăl este în Mine?*”

Așadar, El fiind în

Tatăl, și Tatăl fiind în El, le îngăduie tuturor să-L vadă pe Tatăl. Aceasta îl face pe El Chipul, arătarea sau manifestarea Tatălui. Ce L-a făcut pe El acest Chip sau această manifestare? Faptul că El era în Tatăl și Tatăl în El.

Dar aceasta ne duce la versetul în care Isus a spus: „*În ziua aceea veți ști că Eu sunt în Tatăl, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.*” (v.

20). Ce înseamnă aceasta? Dacă El era în Tatăl și Tatăl în El, înseamnă că ei puteau să-L vadă pe Tatăl. Dar ce înseamnă faptul că Hristos a spus: „*Eu în voi și voi în Mine?*”

Dacă cineva zice:

„Unde este Hristos, pentru că vreau să-L văd”, noi vom putea spune: „Când veți vedea această manifestare a Miresei, îl veți vedea pe Hristos.” Amin! Aceasta nu este o fantezie, nu este o glumă, nu sunt afirmații pe care le facem ca să ne amuzăm, ci este o realitate vie! Aceasta nu este încă un sistem bisericesc, nu este o organizație care privește înapoi în trecut entuziasmată de faptul că a existat un Om care a murit la Calvar, pentru că a existat o primă epocă sau o reformă.

Prieteni, sunt

milioane de oameni care pot fi încântați de ceea ce a făcut Dumnezeu și sunt milioane care pot fi entuziasmați de ceea ce va face Dumnezeu, dar trebuie să fie un popor care să vadă realitatea vie a unui Cuvânt viu al zilei de azi. Un

popor care poate spune că nu există un Cuvânt viu undeva, ci există un Cuvânt viu chiar aici și este făcut trup în acest trup. Orice este diferit de aceasta, nu este Evanghelia predicată de Pavel. Pavel nu s-a dus în jur predicând: „S-a întâmplat ceva, iar dacă sunteți buni, se va întâmpla și cu voi.” Pavel a încercat să facă neamurile să înțeleagă poziția lor în Adevărul zilei lor, cine erau ei cu adevărat. Aceasta este Evanghelia! Dacă ne uităm la Evanghelie, Ea nu a fost predicată numai când a murit Isus, pentru că Pavel a spus: „*Aceste lucruri s-au petrecut ca să servească drept exemplu, celor cărora le-a fost predicată Evanghelia.*” El a spus aceasta făcând referire la călătoria Exodului, ceea ce înseamnă că în călătoria Exodului a fost predicată Evanghelia.

Așadar, ce a fost Evanghelia? Cuvântul pentru ziua lor. În călătoria Exodului, Evanghelia a fost Cuvântul pentru ziua lor. Care a fost Evanghelia lui Noe? „Va veni o nimicire, dar există o cale de scăpare, un Plan dat de Dumnezeu și manifestat în această arcă.” Aceasta era Evanghelia lui.

Vedeți, Evanghelia nu a fost niciodată la trecut, ci la prezent. Iar dacă noi predicăm Evanghelia timpului prezent, nu predicăm: „Eu sunt un predicator al Evangheliei și tocmai am predicat Calvarul.” Calvarul face parte din Evanghelie și a venit ca să dea naștere la ceea ce avem astăzi. El a murit, Și-a dat Sângele pentru sfințire, ca să poată locui în trupul uman. Scopul Calvarului a fost ca El să-Și răscumpere copiii pierduți și să sfințească trupul căzut ca să poată intra El Însuși în acel trup. Evanghelia celor petrecute la Calvar a dat naștere la ceea ce aveam astăzi, de aceea, dacă nu ne oprim la moarte sau la înviere și nu putem vedea cum s-a mișcat Viața, nu predicăm Evanghelia de astăzi.

Cu alte cuvinte, dacă nu putem vedea Adevărul pentru ziua de astăzi, nu predicăm Evanghelia. Și nu putem predica Evanghelia fără să fi făcut joncțiunea. Dacă am rămas împotmoliți la joncțiune și nu am făcut cotitura, pentru că Evanghelia a făcut cotitura,

trebuie să luăm și noi cotitura ca s-o putem predica.

Să ne întoarcem la Geneza

28. Credeam că nu voi mai predica despre Iacov, dar am înțeles că nu am terminat încă. Slăvit să fie Domnul!

Aș vrea să ne întoarcem

la plecarea lui Iacov când, ascultând de tatăl său, a plecat și a ajuns în locul acela unde a avut un vis. Să ne concentrăm puțin atenția asupra acestui lucru, iar pentru aceasta vom merge la versetul 10:

*„Iacov a plecat
din Beer-Șeba și și-a luat drumul spre Haran.”*

Deci, Iacov a plecat

din Beer-Șeba. Beer-Șeba era fântâna celor șapte jurăminte sau a celor șapte epoci ale bisericilor. Așadar, vedem că Iacov a ieșit din Beer-Șeba și urma să intre în etapa următoare. Este foarte interesant cum a făcut Avraam jurământul acela. Abimelec s-a dus la Avraam ca să facă pace cu el. Avraam i-a spus că unii din oamenii lui Abimelec au luat o fântână pe care o săpase el, iar Abimelec a spus că nu a știut aceasta. Atunci, Avraam a făcut un legământ cu Abimelec și i-a dat niște boi și niște vite, dar a pus deoparte șapte miei. Când a văzut aceasta, Abimelec l-a întrebat care era însemnătatea acelor miei, care erau de fapt oițe tinere, iar Avraam i-a spus: „Acesta este un legământ între mine și tine, ca să știi că eu am săpat această fântână.”

Așadar, cele șapte

oițe, care erau de parte feminină, reprezintă cele șapte epoci ale bisericii. Prin cele șapte oițe, Beer-Șeba a fost numită „Fântâna celor șapte legăminte”, pentru că prin ele s-a făcut legământul dintre Abimelec și Avraam. Deci, vorbim de șapte dispensații de parte feminină, nu bărbătească.

El a ieșit din cele
șapte epoci ale bisericilor, iar în continuare citim:

*„A ajuns într-un
loc unde a rămas peste noapte, căci asfințise soarele. A luat o piatră de acolo,
a pus-o căpătâi și s-a culcat în locul acela.*

*Și a visat o scară
rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la cer. Îngerii lui Dumnezeu se
suiau și se coborau pe scara aceea.*

*Și Domnul stătea
deasupra ei și zicea: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tatălui tău Avraam și Dumnezeuul
lui Isaac. Pământul pe care ești culcat ți-l voi da ție și seminței tale.*

*Sămânța ta va fi ca
pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miazănoapte și la
miazăzi și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în
sămânța ta.*

*Iată, Eu sunt cu
tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge și te voi aduce înapoi în țara
aceasta, căci nu te voi părăsi până nu voi împlini ce-ți spun.”*

*Iacov s-a trezit din
sogn și a zis: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut.”*

*I-a fost frică și a
zis: „Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici
este poarta cerurilor!”*

Și Iacov s-a sculat

dis-de-dimineată, a luat piatra pe care o pusese căpătâi, a pus-o ca stâlp de aducere aminte și a turnat untdelemn pe vârful ei.

A dat locului

acestuia numele Betel, dar mai înainte cetatea se chema Luz.

Iacov a făcut o

juruiță și a zis: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac

și dacă mă voi

întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu;

piatra aceasta pe

care am pus-o ca stâlp de aducere aminte va fi casa lui Dumnezeu și Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da.” (v. 11-22).

În acest punct al

povestirii noastre, Iacov avea deja dreptul de întâi născut pe care îl cumpărase de la Esau care și-a prețuit mai mult viața lui decât Cuvântul Domnului.

Aceasta am învățat în

timp ce am studiat; că Esau a prețuit mai mult lucrurile firești decât pe cele duhovnicești. El și-a prețuit mai mult propria viață decât făgăduințele lui Dumnezeu. În schimb, Iacov, fiind condus de o dorință interioară, voia dreptul de întâi născut și a putut să-l obțină de la Esau. Apoi, a primit și binecuvântarea, prin înșelăciune.

Așadar, când a fost

trimis de tatăl său să meargă în altă țară ca să-și ia o soție, Iacov avea și dreptul de întâi născut și binecuvântarea. În călătoria sa, el a ajuns în locul acesta și a luat o piatră ca să doarmă cu capul pe ea. Am căutat însemnătatea cuvântului „pernă” și am găsit: „loc la cap”, „stăpânire”, „locul de la cap”. Iacov a avut ceva pe care și-a pus capul, iar când a făcut aceasta, în somnul său, nu în înțelegerea sa, nu în intelectul său, nu în gândurile sale, ci atunci când s-a îndepărtat de propria sa gândire, de propriile sale gânduri, când și-a pus capul pe piatra descoperirii, cerurile s-au deschis într-un vis, și a văzut o scară care mergea de la pământ spre cer și pe Dumnezeu stând deasupra și vorbindu-i. El i-a spus mai întâi Cine era: „*Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Avraam, și al lui Isaac.*”, apoi și-a întărit făgăduința și a confirmat faptul că el avea dreptul de întâi născut, spunându-i: „*din sămânța ta vor ieși popoare și ție îți voi da țara.*” Toate acestea făceau parte din dreptul de întâi născut.

Aici, el a primit o

descoperire, nu a fost ceea ce i-a spus tatăl său, ceea ce i-a spus Avraam sau Isaac, ci Dumnezeu Însuși îi dădea o descoperire cu privire la însemnătatea dreptului de întâi născut, iar el s-a trezit și a spus: „Aceasta nu este altceva decât Casa lui Dumnezeu.” Apoi, a luat perna pe care stătea cu capul, a uns-o, a turnat untdelemn pe ea și a spus: „Aceasta va fi Casa lui Dumnezeu.”

Dumnezeu nu i-a spus

niciodată aceasta, pentru că El nu a fost interesat de locul acela, de Betel, ci de omul care se afla acolo. Dacă sunteți atenți la vorbirea lui Dumnezeu, El nu a spus niciodată: „Să ridicați un Templu în locul acesta, sau să faceți cutare lucru în locul acesta”, nu, ci El a spus: „Tu vei avea o sămânță; îți voi da țara, ție și seminței tale, și sămânța ta va stăpâni țara.”

Dumnezeu îi vorbea

lui Iacov pentru că în Iacov se afla Cuvântul făgăduit pentru acea zi; Iacov purta în el făgăduința pentru acea zi, Mesajul Evangheliei se afla în Iacov. Poate că Iacov nici nu a înțeles ce se afla în el, dar când s-a pus jos și a

ieșit din scenă încât nu a mai fost el, Piatra pe care stătea i-a adus o descoperire, și el a putut să vadă că acolo exista o Poartă prin care s-au deschis cerurile și o scară care lega cerul de pământ, iar Dumnezeu îi vorbea din cer. Apoi, s-a trezit și a spus: „Aceasta este Casa lui Dumnezeu, este Poarta cerului” sau „intrarea în ceruri.”

În înțelegerea sa firească, Iacov a crezut că Poarta cerului era locul în care se afla, neînțelegând că era el însuși.

Să mergem în Ioan

1, pentru că există două lucruri pe care fratele Branham le-a legat pentru noi:

„Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei și a lui Petru.

Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: „Noi am găsit pe Acela despre care au scris Moise, în Lege, și prorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif.”

Natanael i-a zis: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” „Vino și vezi!” i-a răspuns Filip.

Isus a văzut pe Natanael venind la El și a zis despre el: „Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug.”

„De unde mă cunoști?”

I-a zis Natanael. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Te-am văzut mai înainte ca să

te cheme Filip, când erai sub smochin.”

Natanael I-a răspuns:

„Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!”

Drept răspuns, Isus

i-a zis: „Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.”

Aș vrea să ne oprim

puțin aici ca să înțelegem că mărturia făcută de Natanael aici nu este diferită de mărturia lui Petru din Matei 16, când Isus a întrebat: „Cine spune lumea că sunt Eu?” „Unii spun că ești Ilie, alții, că ești profetul Ieremia...”

Atunci Isus i-a întrebat: „Dar voi cine spuneți că sunt?”, iar Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.” Ce diferență este între mărturia aceasta și mărturia lui Natanael? Isus s-a uitat la el și i-a spus: „Binecuvântat ești tu, Simon fiul lui Iona, pentru că nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.” Așadar, de unde a primit Natanael această mărturie?

„Apoi i-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului.” (v. 51).

Este același limbaj

folosit în Geneza 28 când Iacov a adormit și a văzut cerul deschis și îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând pe scară, iar acum, noi am ajuns la descoperirea Fiului omului, la manifestarea Cuvântului deplin făcut trup. El stătea acolo, iar Natanael a avut descoperirea cu privire la Cine era El, pentru că a văzut semnul mesianic.

„Când a văzut

semnul mesianic, el a spus: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel.”

Atunci Isus i-a

răspuns: „Pentru că ai crezut semnul lui Mesia, îți spun că vei vedea lucruri mai mari. Natanael, tu ai văzut și ai înțeles semnul mesianic, pentru că prima dată când ai intrat în contact cu El, ai înțeles printr-o descoperire cerească.” Ceea ce a spus el nu a venit de la un om, nu a venit de la Filip, pentru că atunci când i-a adus Filip mărturia lui, s-a îndoit de ea și a zis: *„Poate ieși ceva bun din Nazaret?”* Deci, Natanael era încă îndoielnic în timp ce mergea spre El, dar când a venit el însuși și a primit descoperirea, a spus: *„Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel.”*

„Drept răspuns, Isus

i-a zis: „Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.”

Așadar, pentru că a

putut prinde Cuvântul pentru ziua sa, Natanael urma să aibă parte de pasul următor:

„Apoi i-a zis:

„Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste... Piatra pe care a pus-o Iacov? Peste Betel? Peste Templul zidit de om?” Nu, domnilor. Peste Fiul omului.

În mesajul **„Infailibilitatea**

Cuvântului vorbit al lui Dumnezeu” din anul 1956, citim:

*„Acela era semnul
lui Mesia. Înțelegeți? La fel a fost și cu Natanael. El a spus: „Știu că Mesia
va face aceste lucruri.”*

*Apoi, în timp ce veneau
pe drumul din jurul dealului, iată că venea acest tradiționalist, mergând în
sus; așa mare cum era, el a mers înaintea lui Isus. Isus S-a întors și S-a
uitat la el zicând: „Iată un israelit în care nu există vicleșug.”*

*„Rabi, când m-ai
cunoscut?”*

*Și El a spus:
„Înainte ca să te cheme Filip, Te-am văzut când erai sub măslin.”*

*„Tu ești Fiul lui
Dumnezeu. Tu ești Împăratul lui Israel.”*

*El a crezut aceasta;
el știa că semnul mesianic îl identifica și trebuia să fie Mesia. Nimeni
altcineva în afară de Mesia, nu putea să facă aceasta. Iar astăzi, nimeni
altcineva nu poate face aceasta, decât Mesia.”*

*Ce credeți că încerca
să-i determine fratele Branham pe cei de acolo să vadă? Că ceea ce vedeau în
ziua aceea acolo, putea să facă numai Mesia. Așadar, Cine era acolo deosebind
gândurile și intențiile inimii? Nu a fost fratele Branham, el era doar vasul,
ci era Fiul omului care Se afla înăuntrul lui, era Mesia.*

„Mesia a adus

semnul mesianic din veșnicie în veșnicie. El nu poate da greș, ci trebuie să fie Același. Trebuie să fie.

Acum, uitați-vă la

Isus. El dovedea că este Piatra care nu ar lăsa niciodată să cadă făgăduința."

El este Piatra care

S-a desprins din munte fără ajutorul unei mâini omenești.

„...această

Piatră care-i ancorează pentru totdeauna pe copiii râvniți și făgăduiți ai lui Dumnezeu. El a spus: „Crezi pentru că ți-am spus aceste lucruri? Vei vedea lucruri mai mari. Vei vedea cerurile deschise și Îngerii lui Dumnezeu urcând și în sus și-n jos coborând peste Fiul lui Dumnezeu, în jos și-n sus pe scara lui Iacov, pentru că El era Ancora lui Dumnezeu. Amin.

Iar cât timp sunt în

Hristos Isus, sunt ancorat în Dumnezeu. Amin. Îngerii urcând și coborând, mergând în sus și venind înapoi jos... Vedeți, ei iau mesajul, merg în sus și îl aduc înapoi. „Urcând și coborând peste Fiul omului.” De ce? El era acel Loc de ancorare unde se afla scara lui Iacov, unde urma să fie Sămânța făgăduită. El este Sămânța veșnică făgăduită a lui Dumnezeu.”

Acum înțelegeți de ce

a venit Dumnezeu la Iacov cu scara? Pentru că el purta făgăduința acelei Semințe; iar aici, am avut împlinirea acelei făgăduințe, în Isus Hristos făcut trup, totul fiind ancorat în El.

„El este acea

Piatră sigură, acea Temelie desăvârșită pe care avea să fie ancorat Adevărul lui Dumnezeu, toți demonii din iad și orice altceva neputând s-o miște. Dumnezeu

a ancorat-o pentru totdeauna. „Vei vedea îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiul omului.”

Noi știm că Isus este

Temelia, Piatra de temelie, Piatra unghiulară, iar Ioan 1.1 ne spune: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.”*

Cuvântul este Piatra

de ancorare, este Piatra care nu poate fi mișcată, este Piatra de temelie; Cuvântul este Piatra care s-a desprins din munte fără ajutorul vreunei mâini, este Cuvântul lui Dumnezeu.

*„El era la început
cu Dumnezeu.*

*Toate lucrurile au
fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.*

*În El era viața, și
viața era lumina oamenilor.*

*Lumina luminează în
întuneric, și întunericul n-a biruit-o.”*

*„Și Cuvântul s-a
făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit
slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.”*

Să mergem împreună în

Romani 9 și să aliniem încă un verset pe care să zidim:

„Deci ce vom zice?

Neamurile, care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea, și anume neprihănirea care se capătă prin credință;

pe când Israel, care

umbla după o Lege care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta.” (v. 30-31).

Pentru ce?”

Adică „De ce?” De ce

neamurile care nu o căutau, au găsit-o, iar evreii, care o căutau, nu au găsit-o? Care este deosebirea? De ce acei care o căutau nu au găsit-o? Care este diferența? De ce, acei care nu o căutau au găsit-o, iar cei care o căutau, au trecut pe lângă ea? Este o întrebare bună.

„Pentru ce? Pentru

că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s-au lovit de piatra de poticnire,

după cum este scris:

„Iată că pun în Sion o piatră de poticnire și o stâncă de cădere, și cine crede în El nu va fi dat de rușine.” (v. 32-33).

Vedeți, ei așteptau

venirea acestei Pietre mari, așteptau Sămânța făgăduită; ei cunoșteau toate profețiile, citiseră toate poveștile și știau că urma să vină ceva, dar a venit într-un fel care i-a ofensat. Din cauză că au dorit să meargă după propriile

lor fapte și cum le plăcea, potrivit intelectului și înțelegerii lor, au trecut pe lângă ceea ce căutau, pentru că El nu a venit cum se așteptau ei. El a venit într-un fel neașteptat, dar era aceeași Piatră de temelie, aceeași Piatră unghiulară, aceeași Piatră despre care i s-a prorocit lui Daniel, era aceeași Piatră așezată de Iacov și peste care el a turnat ulei, El era împlinirea acelei Pietre. El era toate acestea, dar pentru că nu a venit conform gândirii lor, ei s-au poticnit în Piatra de poticnire. Dar neamurile au primit-o prin credință și au găsit ceea ce a pierdut Israelul.

Este posibil ca astăzi, într-o lume cufundată în creștinism să fi ajuns în același loc în care Piatra unghiulară a devenit Piatra din capul unghiului, ceea ce a pornit construcția, a fost pusă în capul ei și la sfârșit este o Piatră de poticnire, ca la început, pentru că nu a venit în felul în care a fost așteptată?

Când a venit Piatra unghiulară, ca să zidească biserica Noului Testament, a venit într-un fel ofensator pentru epoca anterioară. Astfel, ei s-au poticnit în Piatra de poticnire, dar există cei care au putut crede prin credință și au prins ceea ce au ratat alții, iar Dumnezeu S-a întors spre neamuri și a început să-Și ridice Mireasa timp de șapte epoci a bisericilor. Dar cine a pus Temelia? Ceea ce a început această construcție s-a întors ca s-o și termine, este creația Miresei Sale. Când S-a întors, El a fost la fel de mult în opoziție cu înțelegerea lor, ca prima dată. Este la fel de ofensator pentru înțelegerea umană și pentru programele și părerile omenești, ca atunci, și astfel au început să se poticnească în Piatra de poticnire. De ce? Pentru că nu a fost așa cum s-au așteptat: „Versetele acestea nu s-au împlinit așa cum le-am tălmăcit că se vor împlini.” Dar au existat aceia care nu s-au poticnit, pentru că ei au avut ochi ca să vadă.

În același mesaj,
fratele Branham a spus:

„Acum să-l luăm pe Iacov; el s-a pus jos; Dumnezeu l-a adormit...”

Oh, acesta este pasul cel mai critic! Iacov s-a întins jos, iar Dumnezeu l-a adormit. Prieteni, ceea ce ne trebuie nouă este să adormim intelectul nostru, să ne așezăm peste Piatra Cuvântului, să uităm tot ce am știut vreodată, să lăsăm conștiința noastră să pălească și să adormim într-un Tărâm în care Dumnezeu poate vorbi dincolo de înțelegerea noastră, dincolo de intelect și de raționament.

„Acum, să-l luăm pe Iacov; el s-a pus jos, iar Dumnezeu l-a adormit; a intrat într-o vedenie, a privit în sus și a văzut o scară legată de scaunul de domnie al lui Dumnezeu din ceruri și care ajungea până la pământ, Îngerii urcând și coborând pe acea scară, în sus și-n jos.”

Unde a spus profetul că mergea acea scară? La scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Amin! Acesta este un loc bun. Ce arăta Dumnezeu aici? Dumnezeu îi arăta lui Iacov că el avea Evanghelia, Cuvântul, că el era manifestarea Cuvântului pentru ziua sa. Iacov a putut să se îndepărteze de gândirea sa când a plecat din Beer-Șeba, când a putut să iasă din epocile bisericilor și a ajuns într-un loc în care a putut să se așeze pe Piatra unei descoperiri și a încetat să mai gândească. Atunci, Dumnezeu a deschis cerurile și a început să-i arate lui personal dreptul său de întâi născut, i-a arătat că există acces la Scaunul de domnie al lui Dumnezeu, că pe pământ există un loc spre ceruri, prin care eu pot accesa harul, mila și toate binecuvântările care vin de la El. Prieteni, există un punct de acces, iar acesta se află acolo unde se află manifestarea Seminței făgăduite. În acea zi, acesta era punctul de acces la Scaunul de domnie al lui Dumnezeu.

Aleluia! Indiferent de cât de multe ori a salvat Dumnezeu Israelul înainte, El nu avea să-i salveze din nou până când ei nu aveau să ajungă la punctul de acces al zilei prezente.

Indiferent de cât de multă izbăvire avuseseră parte, când El i-a izbăvit printr-o arcă, printr-un Exod, prin cutare sau cutare lucru, noi trebuie să înțelegem că El nu repetă aceeași metodă de izbăvire, ci doar izbăvirea. Se desfășoară aceeași poveste, dar Dumnezeu schimbă circumstanțele astfel încât numai cei ce au ochi să vadă vor vedea ușa deschisă și accesul la Scaunul de domnie al lui Dumnezeu.

„De-a lungul

anilor, noi am putut vedea că aceasta a fost o făgăduință minunată. Dumnezeu a făgăduit o cale de scăpare, o scară pe care să urcăm, o temelie sigură.

Dumnezeu a făgăduit aceasta. Ea era agățată de Scaunul de domnie al lui Dumnezeu din slavă. Dar unde putea să găsească El un loc pe pământ ca s-o agațe? Odată, a încercat s-o agațe de națiunea ebraică, dar nu a putut s-o facă. El știa ce urma să facă tot timpul pentru că a făcut o făgăduință seminței, iar atunci sămânța era Iacov. Dar nu a putut s-o agațe de Iacov, înlocuitorul, și nici de Avraam. Individul acela micuț care stătea acolo, alunecând, era un mic șmecheraș care mințea și-și trata așa cum era el; El nu a putut s-o agațe de acesta. El nu a putut s-o agațe de aceste lucruri, nu a putut s-o agațe de Templu. Isus a spus: „Va veni un timp în care nu va mai rămâne piatră pe piatră.” El a încercat s-o agațe de patriarhul David, iar acesta l-a omorât pe Urie și a luat-o de soție pe Bat-Șeba. Vedeți? Oriunde a încercat El s-o agațe, nu se putea ancora.

Oh, aleluia! Dar

profetul a spus: „În Sion va fi așezată o Piatră, o Piatră scumpă, o Piatră încercată.” Aceea va fi Ancora. Da, o Piatră minunată... Apoi, Dumnezeu fiind Dumnezeu în ceruri, cu scara agățată în propriul Său tron, El a agățat-o în nimeni altul decât în Fiul omului, Isus Hristos, Piatra unghiulară. Dumnezeu nu vrea ca scara Lui să alunece în jur.”

Aceasta înseamnă că

scara este agățată în Fiul omului. Dacă Îl putem găsi pe Fiul omului, putem urca scara aceea. Amin, prieteni! Noi ar trebui să fim cei mai fericiți oameni de pe planetă.

„Dar profetul a

spus: „Va fi o Piatră așezată în Sion, o Piatră scumpă, o Piatră încercată.”

Dar Dumnezeu a făcut

ca Legământul să fie necondiționat, și El a agățat-o în Hristos Isus. Este ancorată acolo; nu există alunecări sau derapaje și nu poate fi îndepărtată cu nici un chip. Ce este aceasta? Sus este agățată de Dumnezeu și jos de Fiul omului. Ce este aceasta? Este o cale, este calea unui călător de la pământ în slavă, și voi nu puteți eșua. Priviți, există o mulțime de oaste cerească sus și aici jos, urcând și coborând, luându-i pe cei bolnavi și slabi, vindecându-le trupurile și arătând vedenii, semne și minuni mari. Nu poate eșua, nu poate aluneca, nu poate cădea. Voi sunteți siguri. Așa a spus Dumnezeu, iar aceasta stabilește lucrurile pentru totdeauna.”

Acum să mergem

împreună la Matei 16.13-19:

„Isus a venit în

părțile Cezareii lui Filip și a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan

Botezătorul; alții, Ilie; alții, Ieremia sau unul din proroci.”

„Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?”

Simon Petru, drept

răspuns, l-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”

Isus a luat din nou

cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri.

Și Eu îți spun: tu ești Petru , și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.

Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.”

Când a văzut scara aceea pe care urcau și coborau îngerii, Iacov a știut că aceea era Casa Domnului, Poarta cerului. Isus a ajuns la împlinirea a ceea ce a văzut Iacov și a știut că El era Piatra, Piatra unghiulară, Piatra ridicată de Iacov, El era Cuvântul făcut trup, scara era ancorată acolo și El era și Poarta cerului. El era Poarta cerului când a recunoscut că în Petru exista o descoperire care a venit de la Tatăl, și l-a numit pe Petru „o piatră”, pentru că singurul lucru care putea fi zidit pe acea temelie erau alte pietre.

Singurul lucru care poate fi zidit pe Cuvântul descoperit al orei este mai mult Cuvânt descoperit al orei, pietricele pe Piatra mai mare. Dacă faceți parte din Împărăția lui Dumnezeu, sunteți una din acele pietre. Petru a fost zidit acolo, iar Isus i-a spus: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor.” Petru ajunsese la Poartă, iar Isus a luat cheile Împărăției, când a existat cineva care a putut să vină la poartă și să recunoască Cine era El, și i le-a dat lui.

Isus i-a spus: „Orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.”

Fratele Branham ne-a vorbit despre aceste lucruri pe baza Scripturilor, punând acest verset lângă versetul care spune: „*Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate și celor ce le veți ține vor fi ținute.*” (Ioan 20.23). Atunci, a început să fie criticat pentru că a ajuns la mesajul „**Căsătorie și despărțire**”, unde a spus:

„Voi spune ceea ce mi-a îngăduit Dumnezeu să spun. Dacă sunteți fericiți, mergeți mai departe așa cum sunteți. Dumnezeu vă iartă, dar să nu mai faceți aceasta din nou.”

Fratele Branham a mai spus că o femeie predicator s-a dus la el și i-a spus: „*Presupun că iei locul lui Dumnezeu dacă ierți păcatele*”, dar el a zis: „*Nu, eu nu sunt Dumnezeu*”, dar apoi a mai spus: „*Dar este aceasta departe de Adevăr?*”

Vedeți, el a spus: „*Este aceasta departe de Adevăr?*”, apoi a continuat:

„Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate și celor ce le veți ține vor fi ținute.” El i-a dat cheile lui Petru. „Orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.” Catolicii vorbesc despre aceasta, dar au făcut-o într-un mod firesc, în care cineva intră într-o cabină, își mărturisește păcatele unui preot, iar acel preot spune: „Du-te mai departe, ești eliberat.””

Fratele Branham a spus: „*Vedeți, aceasta nu este decât o modalitate firească, dar Cel ce face aceasta este Cuvântul descoperit duhovnicește.*” Când El a văzut că Petru a primit descoperirea ceasului său, că a putut veni la Stâlp, la Piatra de temelie și să recunoască Cine stătea înaintea sa, a știut că descoperirea aceea nu a venit de la carne și sânge, ci de la Tatăl, „*Aceasta era una dintre*

pietrele vii", așa că i-a spus: „*Îți voi da cheile Împărăției.*” Dar cheile Împărăției nu înseamnă că cineva spune: „Tu ești eliberat, iar tu ești legat”, ci atunci când cineva aduce descoperirea Cuvântului și acea descoperire este acceptată, păcatele acelui om sunt iertate și el este eliberat. Dar dacă respinge descoperirea, păcatele lui sunt legate, reținute.

De ce Isus le-a spus:

„Mergeți și botezați în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”, iar în ziua de Rusalii când a venit descoperirea, Petru s-a ridicat și a spus: „*Botezați-vă în Numele lui Isus Hristos*”? Fratele Branham a spus: „De ce a spus Isus lucrurile așa?” Pentru că ei știau Cine este Isus. El era manifestarea Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Numele Lui era Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. El a știut că ei vor înțelege, iar Petru a luat acel prim mesaj și a deținut cheile Împărăției cerurilor înaintea oamenilor. Astfel, cei care aveau să creadă și să se boteze, aveau să fie salvați, dar cei care nu aveau să creadă, aveau să fie osândiți. Petru ținea cheile. De ce? Pentru că știa unde era Poarta, știa unde era Punctul de acces pentru că L-a văzut prin descoperire.

Pe pământ există un

popor care cunoaște Punctul de acces, L-au văzut prin descoperire, și știu unde este. Noi am văzut cerurile deschise și îngerii urcând și coborând peste Fiul omului. Când privim acel Nor, peste cine au coborât îngerii din acel Nor? Peste cine au venit ei? Peste un fiu al omului care-L descoperea pe Fiul omului. Erau Îngeri din cer.

El a întrebat: „De

unde au venit acești Îngeri? Ei au venit din slavă, din veșnicie, într-o secundă au coborât exact unde mă aflam eu.”

Cine era el? El era

descoperirea Fiului omului, un fiu al omului care Îl descoperea pe Fiul omului, iar atunci, îngerii coborau și urcau peste Fiul omului. La ce credeți că am

ajuns, prieteni? La o poveste? La o altă denotațiune? La o continuare a luteranismului sau pentecostalismului?

Acesta este Fiul omului din nou pe pământ. Scara atinge pământul acum, este ancorată în Fiul omului și urcă sus la scaunul de domnie; există un punct de acces pe pământ, un Stâlp, o Piatră, Piatra din capul unghiului a venit. Există un loc care este un punct de acces, iar cei care sunt pietrele vii au cheile Împărăției cerurilor. Care sunt cheile? Cuvântul descoperit duhovnicește. Dacă doriți să vă urcați pe această scară și să vă uniți cu Tronul lui Dumnezeu, trebuie să veniți la cineva care are cheile, pentru că cei ce au cheile pot să vă dea acces. Amin! Cel ce poate face aceasta este Cuvântul descoperit. Aleluia!

Fratele Branham a

spus în **„Evenimente actuale clarificate prin profeție”**:

„Biblia trebuie să fie descoperită prin inspirație. Acesta este singurul lucru, descoperirea. Isus i-a spus lui Petru: „Pe această piatră...” Această Piatră a descoperirii descoperă Cine este El. „Binecuvântat ești tu, Simon, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri; pe această Piatră voi zidi Biserica Mea.” Nu pe Petru, nu pe El Însuși, ci pe descoperirea duhovnicească a Cine este El.”

Aceasta înseamnă că

nu este numai trupul de carne pentru că El a spus: *„Nu pe Petru, nu pe El Însuși, ci pe descoperirea duhovnicească a Cine este El.”* „Eu nu voi zidi această biserică pe manifestare, ci pe Cuvânt”, pentru că manifestarea se va derula într-o altă manifestare, dar va fi aceeași Piatră de temelie. Va fi aceeași Piatră, aceeași Temelie, același Hristos, dar într-o altă manifestare, iar dacă voi priviți numai la un loc de locuire în trup și vă țineți de acesta, veți trece pe lângă Ușa deschisă.

„Iar El este

Cuvântul."

Aceasta este. Petru

L-a cunoscut după trup. Petru L-a cunoscut pe Isus, suntem de acord? Petru L-a cunoscut pe Isus înainte de Matei 16. El știa ce îi plăcea să mănânce, cum Se îmbrăca, cât era de înalt, cum dormea. El îl cunoștea după trup, dar până atunci nu L-a cunoscut după descoperire. Dar când L-a cunoscut după descoperirea Cuvântului descoperit, El i-a spus: „*Îți voi da cheile.*”

„Iar El este

Cuvântul! Ioan 1: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Iar Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”

Evrei 13.8: „El este Același ieri, azi și în veci.”

Fratele Branham a

spus că dacă este Același, El Se va comporta la fel, va proceda la fel, va face la fel, este adevărat? Da. Așadar, El este Același ieri, azi și în veci. El nu va schimba niciodată ceea ce a făcut înainte, ci va proceda la fel. Este adevărat? Trebuie să ne asigurăm că nu înțelegem firește versetul acela, pentru că noi L-am văzut ridicând o arcă și salvând oameni. „Atunci, dacă El este Același și nu Se schimbă în căile Sale, ci procedează la fel, acționează la fel, este Același, atunci am face bine să începem să construim o altă arcă.” Oare de ce credem că trebuie să repetăm ce s-a făcut înainte pentru ca Isus Hristos să fie Același ieri, azi și în veci? Ei nu au repetat construirea arcei, nu au repetat construirea tuturor acestor lucruri.

Isus Hristos este

Același ieri, azi și în veci. Cine este Isus Hristos? Cuvântul manifestat pentru ziua ta. Cuvântul descoperit în ziua ta, în ceasul în care trăiești. Acesta este Isus Hristos. Hristos a fost Stâncă ce i-a însoțit în pustie. Cine a fost acea Stâncă? Cuvântul descoperit pentru acea zi. Acela a fost Hristos.

Așadar, dacă Isus

Hristos este Același ieri, azi și în veci, nu înseamnă că trebuie să repetăm ceea ce a făcut El în ceea ce privește acțiunile Sale în trup, ci trebuie să fie o repetare a descoperirii Cuvântului pentru ziua noastră, trebuie să avem descoperirea Cuvântului pentru ceasul nostru. Aceasta este „Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci”, ceasul în care trăim și descoperirea pentru acel ceas, iar adevărata Sămânță a lui Dumnezeu o prinde, o crede și vede totul. „El este Același și procedează la fel.” Cine este El? Cuvântul. Aleluia!

În mesajul „**Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită**”, citim:

„...când Petru a

spus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.” Acum fiți atenți.

„Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, pentru că nu carnea și sângele ți-a descoperit aceasta.” Observați ce i-a spus El: „Pe această piatră...” Acela era Petru, Sămânța lui Dumnezeu rânduită mai dinainte care a primit această Lumină și căreia i-au fost date cheile Împărăției. „Pe această Piatră a descoperirii a Cine este Isus Hristos”, El fiind Dumnezeul manifestat în plinătate. „Pe această Piatră...” Nu pe un Tată, Fiu și Duh Sfânt, El fiind a doua persoană. „Pe această Piatră voi zidi Biserica Mea și porțile locuinței morților nu o vor zdruncina niciodată, nu o vor birui niciodată.” Înțelegeți? Voi zidi Biserica Mea pe această piatră”, o descoperire a lui Isus Hristos.

Priviți! Hristos în

voi Îl face pe El Centrul Vieții descoperirii. Înțelegeți? Viața lui Hristos în voi Îl face pe El Centrul descoperirii. Hristos în Biblie, face Biblia descoperirea completă a lui Hristos. Hristos în voi vă face descoperirea întregului, ceea ce încearcă să facă Dumnezeu.

Atunci, ce este

nașterea din nou? Voi mă întrebați: „Atunci ce este nașterea din nou, frate Branham?” Este descoperirea lui Isus Hristos vouă personal.”

„Descoperirea lui

Isus Hristos vouă personal”, se referă la descoperirea prezentă a lui Isus Hristos vouă personal. Este vorba de cine este Isus Hristos astăzi pentru că, amintiți-vă, Isus Hristos nu este mort. El a murit și a înviat, ceea ce înseamnă că este viu. Iar dacă este viu, este viu la timpul prezent; și dacă este viu la timpul prezent, aceea este descoperirea lui Isus Hristos pe care va trebui s-o primesc. Nu unde a fost El, pentru că El nu a încetat să Se miște, El nu a murit, nu S-a oprit undeva și nu a mers mai departe, ci El este viu. Este un Cuvânt viu, o manifestare vie, este un Isus Hristos, aceea fiind descoperirea pe care trebuie s-o avem: Cine este Isus Hristos astăzi.

„Amin! Nu faptul

că v-ați alăturat unei biserici sau că ați strâns mâna cuiva, că ați făcut ceva diferit, că spuneți un crez, că ați promis că veți trăi după un cod de reguli, ci Hristos, Biblia, El este Cuvântul care v-a fost descoperit vouă. Indiferent ce spune cineva, ce are loc, este Hristos; păstor, preot, orice ar putea fi. Este Hristos în voi, aceasta este descoperirea pe care a fost zidită Biserica.

Nu Hristos la voi, ci
în voi.

Fratele Branham a

spus: *„Nu există decât o singură cale, aceasta fiind Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu este Ușa și Poarta. Iar Hristos nu este mort, El trăiește în poporul Său.”*

Am înțeles aceasta?

El este Ușa, El este Poarta și nu este mort, ci trăiește în poporul Său.

În mesajul **„Avraam**

și sămânța sa de după el”, din anul 1961, el a spus: *„Ce a făcut El?”*

Aici, fratele Branham

vorbește despre cei doi care s-au coborât în Sodoma și au predicat Evanghelia orbindu-i.

„Mesajul Său le-a orbit ochii ca să nu poată vedea Ușa. Aceasta se întâmplă astăzi. Mesajul îi orbește. Ei au atât de multă organizație în ei încât nu pot vedea Ușa, iar Ușa este Hristos.”

Eu spun: „Doamne, scoate organizația din mine, ca să pot vedea Ușa.”

În Matei 7.13-14
citim:

„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea.

Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află.

Mai departe, în
mesajul **„Cheia de la ușă”**
citim:

„El este Ușa către Cer. Și nu există nicio altă ușă sau nicio altă cale decât prin Isus Hristos. El este Ușa către Cer. Acum, Isus este Ușa către toate aceste lucruri, iar credința este cheia care deschide Ușa.” Noi trebuie să credem.

În mesajul „**Dumnezeul atotputernic dezvelit înaintea noastră**” citim:

„Astăzi, când vălul tradiției lor, a tradițiilor bătrânilor și a Cuvântului, este ruptă, vine în vedere deplină, Îl vedem pe El, Divinitatea învelită din nou în trup uman.

Evrei 1 și Geneza 18. Amintiți-vă că Dumnezeu era un Om care stătea acolo, mâncând, vorbind cu Avraam și spunându-i ce făcea Sara în Cortul din spatele Său.

Iar Isus a spus: „Cum a fost în zilele Sodomei, la fel va fi și la venirea Fiului omului”. Divinitatea învelită din nou în trup uman! Acum, țineți minte, Isus nu a spus „Când se va descoperi Fiul lui Dumnezeu”.

În Luca 17.20-21, El a spus „Când se va descoperi Fiul omului”. Fiul omului din nou înapoi în Biserică, descoperit în ființe umane; nu Fiul lui Dumnezeu, ci Fiul omului din nou înapoi în biserică Sa, în zilele din urmă. Vedem că El a făgăduit aceasta în făgăduințele lui Dumnezeu.”

Nu este faptul că El nu este Fiul lui Dumnezeu, pentru că Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului sunt Același. Când El a fost Fiul omului, a fost și Fiul lui Dumnezeu, dar este manifestarea. Astăzi, nu mai avem manifestarea Fiului lui Dumnezeu în ceea ce privește lucrarea Duhului Sfânt de-al lungul epocilor bisericilor, noi am trecut de aceasta, iar acum, Îl avem pe Duhul Sfânt locuind în noi, adică pe Fiul omului descoperit din nou. Așadar, este tot Fiul lui Dumnezeu, dar este o manifestare diferită.

În mesajul „**Dovedind Cuvântul Său**” citim:

„Iar Fiul omului Se descoperă în aceeași putere în care era El, (nu de-a lungul epocilor bisericilor prin neprihănire, sfințire, și toate aceste lucruri), ci Fiul omului. Cine este Fiul omului? Cuvântul.”

În mesajul „**O încercare**” din anul 1964, el a spus:

„Iar El a spus: „Cum a fost în zilele Sodomei, la fel va fi și la venirea Fiului omului, când se va descoperi Fiul omului”. „Când se va descoperi Fiul omului”, nu Fiul lui Dumnezeu în epocile bisericilor. El a fost scos afară de acolo, iar acum, El este Fiul omului care Se descoperă. Cuvântul Se face trup printre noi.”

Acum vom merge la Ioan

14.8-10:

*„Doamne”, i-a zis
Filip, „arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns!”*

Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: ‘Arată-ne pe Tatăl’?

Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine?

Aceasta este felul în care a descris Isus relația și locul Său în Tatăl și a Tatălui în El. De aceea, El a putut spune: *„Dacă M-ați văzut pe Mine, L-ați văzut pe Tatăl”*.

Acum vom citi de la versetul

18:

„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.

Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.

În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine...” (v. 18-20).

Aici vedem că El a

folosit exact același limbaj pentru a descrie relația dintre El și Tatăl, a faptului că Ei sunt una; și în același timp, a folosit același limbaj ca să Se descrie pe Sine și biserica, cum sunt ei Una. Dacă El și Tatăl sunt una, iar El este în Tatăl, în timp ce este în Tatăl, El este și în noi, și noi suntem în El, iar fratele Branham a spus: *„Făcându-ne pe toți, una”*.

Dacă El este în noi

și noi suntem în El, iar El este încă în Tatăl, unde este Hristos? Unde este Tatăl? Cine este Mireasa? Putem vedea că El a folosit același limbaj? El nu a schimbat nimic:

*„Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine,
iar Eu sunt în voi și voi în Mine.*

În ziua aceea, veți ajunge la o înțelegere mai mare, va veni un timp în care veți avea o înțelegere mai mare decât cea pe care o aveți acum, pentru că voi nu ați înțeles pe deplin acest *„Eu în El și El în Mine”* și nici faptul că atunci *„când Mă vedeți pe Mine, Îl vedeți pe*

Tatăl", pentru că Eu sunt Tatăl, Cuvântul făcut trup. Voi nu ați înțeles aceasta, dar veți înțelege și aceasta și altceva, „Pentru că în ziua aceea”, iar fratele Branham a întrebat: „În care zi?”, și a continuat: „Ziua aceea este ziua de azi”, „în ziua aceea, veți înțelege că Eu sunt în Tatăl.”

Această relație nu

s-a schimbat, dar acum, *„Eu sunt în voi și voi în Mine”*, voi veți primi o descoperire cu privire la Cine sunteți cu adevărat.

Nu doar cu privire la ceea ce este această manifestare sau la ceea ce se petrece aici, ci veți primi descoperirea cu privire la Cine sunteți voi cu adevărat. Nu cine sunteți voi pe certificatul vostru de naștere, nu ce s-a întâmplat în viața voastră ci, cine sunteți voi cu adevărat înainte de a veni la această viață, înainte de a avea un certificat de naștere. *„În ziua aceea, veți ști că Eu sunt în Tatăl, Eu în voi și voi în Mine.”* În care zi? Astăzi! Aceasta nu este o continuare a epocilor bisericilor, pentru că epocile bisericilor au avut întotdeauna puțin întuneric și puțină Lumină! Ceea ce avem astăzi, nu este o continuare a lor pentru că astăzi avem Lumina deplină.

„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.

În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.

Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.”

Iuda, nu Iscarioteanul, l-a zis: „Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă, și nu lumii?” (v.19-22).

Aici avem o întrebare

asemănătoare cu cea pusă de Filip. Nu este o întrebare diferită, ci este o întrebare similară, pentru că atunci când Isus a spus „*Când M-ați văzut pe Mine, L-ați văzut pe Tatăl*”, Filip a zis: „*Arată-ni-L pe Tatăl*”, dar

El i-a răspuns: „*De atâta vreme sunt cu voi, Filipe, și nu M-ați cunoscut?*”

Și a mai spus: „*Voi veni la voi și Mă voi arăta vouă și nu lumii*”.

Atunci Iuda a întrebat: „*Cum se face că numai noi Te vom vedea?*” Și Isus

a răspuns: „*Dacă Mă iubește cineva, va*

păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui

împreună cu el.”

„*Cum ni Te vei*

arăta doar nouă, și lumii nu?”

„Pentru că Eu nu voi

veni în același fel. Nu voi veni în același Chip, nu vă veți putea uita la Mine în același fel în care vă uitați acum, dar voi fi tot Eu. Eu voi veni la voi.”

Este același „Eu”, același Tată, același Duh, nu este ceva diferit, dar va veni într-o manifestare diferită. Însă va fi același Eu, „*Eu Mă voi arăta vouă*”.

El nu a spus: „Voi manifesta o parte din Cuvânt înaintea voastră”, ci a spus: „*Eu Mă voi arăta vouă*” pentru că El este Cuvântul făcut trup. „*Eu Mă voi arăta vouă și nu lumii*”.

De ce nu va înțelege

lumea? „Pentru că lumea nu ne poate avea pe Mine și pe Tatăl locuind în ea. Dar când voi Mă veți avea pe Mine și pe Tatăl locuind în voi, Mă veți vedea. Atunci Mă voi arăta vouă, iar voi Mă veți cunoaște, veți ști unde sunt, veți ști Cine sunt, veți vedea Poarta spre Cer, veți vedea scara spre Scaunul de domnie, pentru că Mă veți vedea pe Mine”. Nu cu ochi firești, ci duhovnicești, în această unire cu Dumnezeu și Hristos, făcându-ne pe toți ce? Același lucru.

Acum haideți să mergem

în Efeseni 2.19-22:

Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu,

fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.

În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul.

Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.

Unde locuiește

Dumnezeu? În locașul Său. Care este locașul său? Sunt pietrele vii care au fost zidite ca să fie o Casă duhovnicească, locașul lui Dumnezeu.

Arată-ni-L pe Tatăl,

arată-ni-L pe Hristos! Am călătorit atât de mult și voi tot nu-L vedeți? Am fost în cadrul acestui Cuvânt descoperit timp de cincizeci și ceva de ani și tot nu L-am văzut?

„Vreau să-L văd pe Hristos”. Nu vă uitați la cer, nu căutați ceva firesc, un Chip firesc a Omului care a umblat în Galileea.

„Vreau să-L văd pe

Hristos”. Dacă vrei să-L vezi, trebuie să-L vezi în Chipul în care a făgăduit că va veni. El s-a uitat la apostolii Său și a spus: „Nu vă voi lăsa orfani. Mă voi întoarce la voi”. Așadar, Cel care a venit la ei, la Rusalii, a fost Cel care le vorbea în acea zi. Nu o Persoană diferită, ci o manifestare diferită a aceleași Persoane.

„Vreau să-L văd pe Hristos”. Atunci va trebui să-L vezi ca și Cuvântul manifestat pentru ziua ta.

În Coloseni 1.27 citim:

„...cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei.”

Când citim acest verset, trebuie să aducem lucrurile acasă și să spunem: „Care este descoperirea acestei taine?” Care este marea descoperire, care este această mare slavă printre neamuri, care este această mare taină? Este Hristos în mine, nădejdea slavei. Nu Hristos acolo, acolo sau acolo, ci Hristos în mine. Am înțeles noi taina?

Fratele Branham a spus următoarele în mesajul **„Dovedind Cuvântul Său”**:

Acum, noi spunem că El a înviat din morți. Nu eu am spus aceasta, ci Cuvântul de aici o spune. Ei au spus: „El a înviat din morți”. El spune că este același ieri, azi și în veci. Credeți voi aceasta? El a făgăduit că aceste lucruri se vor petrece în aceste zile din urmă, și anume când se va arăta Același Fiu al omului.”

„Același Fiu al omului”. Când Isus a fost pe pământ, El a fost Fiul omului, și a spus că Același Fiu al omului Se va arăta din nou. Acesta nu este Isus partea a doua, nu este Isus A și Isus B, ci este Același Fiu al omului.

„Amintiți-vă, nu Isus vorbea cu Avraam acolo, când deosebea gândurile din mintea Sarei care era la spatele Lui.”

Fiți atenți unde a mers el. El a spus: *„Se va arăta Același Fiu al omului”*, și s-a dus direct la povestea lui Avraam, Dumnezeu venind la Avraam într-un trup de carne și deosebind gândurile din cortul de la spatele Său. El s-a întors exact la aceeași poveste.

„Acela nu era Isus, pentru că El nu se născuse încă.”

Cine a fost acolo? Hristos, Același care i-a urmat prin pustie în călătoria Exodului. Nu o Persoană diferită, ci o manifestare diferită.

„Ci a fost un om în trup de carne, pe care Avraam L-a numit „Elohim, marele Atotputernic”. Arătând... Iar Isus a spus: „Cum a fost în zilele Sodomei...”, fiți atenți, „...în zilele Sodomei, la fel va fi și la venirea Fiului omului, când se va descoperi Fiul omului”. Nu în biserică, vedeți, nu Se va mai descoperi în biserică; Mireasa este chemată, vedeți? „În ziua aceea se va descoperi Fiul omului”.

În care zi? *„În ziua în care Se va descoperi Fiul omului.”* Care este ziua aceea? Nu în zilele bisericii, ci în ziua în care este chemată Mireasa. Timpul bisericii se încheie când este chemată Mireasa.

Biserica nu va mai continua în epocile bisericilor, ci acesta este timpul chemării Miresei, aceasta fiind descoperirea Fiului omului.

„De ce? Ca să unească Biserica cu Capul, ca să-i unească

împreună, căsătoria Miresei. Chemarea Mirelui va veni exact prin aceasta, când Fiul

omului va veni jos, și va veni în trup de carne ca să-i unească pe cei doi.

Biserica trebuie să fie Cuvântul, El este Cuvântul, iar cei doi se unesc

împreună. Dar ca să se înfăptuiască aceasta, este nevoie de manifestarea

descoperirii Fiului omului. Nu o preoție. Înțelegeți ce vreau să spun? Vedeti,

este Fiul omului, Isus Hristos va veni printre noi în trup de carne...” Nu același trup de

carne, ci alt trup de carne.

„...și va face Cuvântul Său atât de real încât acesta Îl

va uni împreună cu biserica Mireasă și vor fi Una. Atunci Ea va merge Acasă la

Cina nunții. Amin. Ea este deja unită. Vedeti, noi mergem la Cina nunții, nu la

căsătorie. „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!” Răpirea este

plecarea la Cina nunții. Când Cuvântul de aici Se unește cu persoana, și cei

doi devin una. Și ce face aceasta atunci? Îl manifestă pe Fiul omului din noi, nu biserica,

teologii. Fiul omului! Cuvântul și

biserica devin una. Și ceea ce a făcut Fiul omului, El fiind Cuvântul, va face și Biserica.”

Cei doi vor fi Una

astăzi. „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup.” Acesta este timpul

unirii lui Hristos cu Mireasa Sa. Acesta este El venind în chip de Mireasă, în formarea Chipului Miresei Sale, Cuvântul manifestat astăzi, descoperirea zilei de astăzi, Chipul lui Hristos de astăzi, înfățișarea Cuvântului pentru ziua noastră, aceasta este ceea ce este. Iar cei doi sunt Una, Mireasa nu este separată de El, unirea având deja loc; este Hristos în Mireasă. Cei doi sunt un singur trup.

Ori de câte ori

propovăduim aceasta, oamenii o separă în mintea lor și o zugrăvesc ca și ceva...

Dar nu este ca și ceva, nu este într-un anumit fel, nu este ceva filozofic, nu

este o teorie. Aceasta se întâmplă deja pe pământ, este Adevărul timpului prezent, când Cuvântul devine Trup, și Trupul devine Cuvânt; este arătarea lui Isus Hristos pe această planetă, pe acest pământ. Aici Se descoperă Fiul omului acum, acesta este locul în care îngerii urcă și coboară, este locul în care există o scară până la Scaunul de domnie a lui Dumnezeu, unde există o Poartă, iar aceștia sunt oamenii cu cheile. Nu este o părere, nu este o teorie, ci este realitatea Cuvântului viu.

Dacă continuăm s-o facem ca și ceva sau într-un anumit fel, după un anumit concept, nu ne vom ridica niciodată la potențialul deplin care se află aici. Trebuie să ne îndepărtăm de părerea care spune: „Aceasta nu este decât o părere, iar cândva vom vedea potențialul materializându-se”, când de fapt se materializează acum. Noi am ajuns deja în acel punct, aceasta se întâmplă acum; se petrece în fiecare zi în viețile noastre. Și pe măsură ce Mireasa merge în sus, Ea urcă Cuvânt cu Cuvânt, Cuvânt cu Cuvânt, descoperire peste descoperire în recunoașterea a cine Ea este cu adevărat, în înțelegerea faptului că în acea zi noi vom ști că „Eu sunt în Tatăl, Tatăl este în Mine, și voi sunteți în Mine.”

Prieteni, aceasta nu este o simplă afirmație, ci este cel mai puternic lucru pe care îl puteți crede. Nu este un verset pe care l-am memorat de copii, ci este ceva ce se petrece acum, fizic.

Este într-adevăr o profeție, dar a existat un profet care ne-a trecut prin joncțiune, care ne-a trecut de la profet la împlinirea profeției. Isus a așezat-o ca profeție, dar astăzi nu mai poate rămâne ca profeție, ci trebuie să treacă în împlinire.

Așadar, la joncțiunea timpului a existat în scenă un profet, pentru ca noi s-o prindem și să facem cotitura de la Epocile bisericilor la Mireasă, de la denominaționalism la

împlinirea Cuvântului; el s-a aflat la joncțiune ca să poată indica, asemenea unui semn de circulație: „Aici, luați-o la dreapta!”, „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!”

Astfel, Ioan și

Andrei au făcut cotitura și au început să-L urmeze pe El. De ce? De ce au mers mai departe? De ce au părăsit slujba lui Ioan? Pentru că Ioan le-a spus să facă aceasta. El a fost un premergător, un pavator al căii, dar nu el a fost împlinirea.

Există un Cuvânt care

trebuie să se îplinească astăzi: *„În ziua aceea, veți ști că Eu sunt în Tatăl, că Tatăl este în Mine, Eu în voi și voi în Mine”*. Aceasta trebuie să se facă Trup, nu poate fi o părere. De aceea, nu mai există: „Noi mergem la biserică!” Noi am trecut dincolo de aceasta, prieteni. Nu mai există: „Eu merg la biserică”, sau: „La ce biserică mergi?” Aceasta este ceva fără importanță, nu este decât o afirmație denominațională. Eu sunt biserica. Eu nu merg la Casa lui Dumnezeu, ci eu sunt Casa lui Dumnezeu. Eu sunt una din acele pietre vii zidită într-un locaș sfânt, un locaș în care locuiește Dumnezeu. Eu nu merg la Casa lui Dumnezeu, ci eu sunt casa Sa, Eu nu merg să-L găsc pe Dumnezeu, ci eu Îl aduc pe Dumnezeu; Dumnezeu locuiește în Mine: *„În ziua aceea, veți ști că Eu sunt în Tatăl, că Tatăl este în Mine, Eu în voi și voi Mine”*, iar ziua aceea este astăzi.

Dacă pentru voi, ziua

aceea nu a devenit ziua de azi, este timpul să spuneți: „Doamne, am nevoie de ceea ce i-ai dat lui Petru, am nevoie de ceea ce a avut Natanael, am nevoie ca eu să Te recunosc chiar aici, chiar astăzi. Nu de ce ai fost în urmă cu cincizeci de ani, nu de ce vei fi în Mileniu, ci eu trebuie să Te văd manifestat înaintea mea astăzi, chiar acum, pentru că aceasta trebuie să fie mai mult decât o tradiție, mai mult decât a merge la biserică, mai mult decât a face ceea ce a făcut mama și tata, aceasta trebuie să fie real pentru mine.” Amin!

Dacă puteți spune: „Acesta este Dumnezeu, este Isus Hristos, este Fiul omului”, veți vedea mai mult decât aceste lucruri, veți vedea îngerii urcând și coborând peste Fiul omului. Aleluia!

Aceasta nu este o altă biserică, nu este ceva nou, ci este realitatea vie a lui Isus Hristos astăzi. Dacă ne conectăm la orice altceva, în afară de acest Cuvânt descoperit, nu ni se va permite să avem acces la Scaunul de domnie.

În mesajul „**Dovedind Cuvântul Său**”, citim:

„Răpirea este plecarea la Cina nunții. Când Cuvântul de aici se unește cu persoana și cei doi devin una. Și ce face aceasta?”

„Când Cuvântul se unește cu persoana.” Aceasta se petrece chiar aici, aplicați-o în dreptul vostru! Ce se va întâmpla când Cuvântul descoperit pentru ceasul acesta se unește cu mine? Îl va manifesta pe Fiul omului din nou.

„...nu biserica, teologii. Fiul omului! Cuvântul și biserica devin una, iar Biserica va face ceea ce a făcut Fiul omului, El fiind Cuvântul.”

În mesajul „**Evenimente clarificate prin Lumina prorociei**”, profetul a spus:

„La fel este și acum! Cercetați Scripturile pentru că ele sunt cele care ne spun ceasul în care trăim noi, ne spun exact ce se va întâmpla astăzi. Ele sunt cele pe care ar trebui să vă bazați, Ele sunt cele care mărturisesc despre Persoana lui Isus Hristos, pentru că Biblia spune: „El este Același ieri, azi și în veci.” El

este descoperirea Cuvântului în epocă și nu poate fi diferit.”

Așadar, ce-L face să

fie Același ieri, azi și în veci? Nu este repetarea de nenumărate ori a aceluiași circumstanțe, ci ceea ce-L face să fie Același ieri, azi și în veci este faptul că El este *descoperirea Cuvântului în epocă*. Așadar, acolo unde se află descoperirea Cuvântului în timpul în care trăiți, Acolo este același Isus Hristos, ieri, azi și în veci.

Noi nu putem să-L avem

înafara descoperirii Cuvântului din ziua în care trăim. „*Isus Hristos este același ieri, azi și în veci!*”, dar dacă nu ați primit descoperirea Cuvântului pentru epoca voastră, nu cunoașteți acest verset ca fiind adevărat. De ce? Cine este El? Cuvântul făcut trup, arătat. El este Cuvântul descoperit pentru această zi; Acesta este Isus Hristos. Aceasta Îl face Același ieri, azi și în veci. Cine a fost El în ziua lui Noe? Cuvântul făcut trup. Cine a fost El în zilele Exodului? Cuvântul făcut trup. Cine a fost El în prima epocă a bisericii? Cuvântul făcut trup. În ziua de Rusalii, El a fost Cuvântul făcut trup. Ce este El astăzi? Cuvântul făcut trup, o repetare a Fiului omului din nou. Ce este aceasta? O repetare a lui Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci. Dar eu nu trebuie să construiesc o arcă, să părăsesc Egiptul sau să merg la Ierusalim, ci trebuie să fac ceea ce îmi spune Cuvântul să fac astăzi, să cred Cuvântul pentru ziua de astăzi. Aceasta mă face să fiu parte din aceeași manifestare, de ieri, până azi, până întotdeauna, și mă leagă de tot întregul pentru că totul este Hristos, ieri, azi și în veci, totul este Hristos. Amin!

În mesajul „**Lucruri care vor fi**” din anul 1965, fratele Branham a spus:

„Dacă suntem atributele lui Dumnezeu, noi nu putem trăi prin crezuri.”

Dar pot fi și propriile noastre credințe. Este vorba de propriile mele credințe și de ale voastre, de aceea trebuie să murim tot timpul.

„Noi nu putem trăi prin denominaționalism, ci trebuie să trăim prin Cuvânt pentru că Mireasa este parte din Mire, așa cum orice soție este parte din soțul ei. Așadar, noi trebuie să fim acel Cuvânt Mireasă. Și ce este acel Cuvânt Mireasă? Manifestarea acestui ceas.”

Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. Dacă vreau să cred aceasta, trebuie să-L găsesc astăzi. Ce este Cuvântul Mireasă? Manifestarea acestui ceas. Știți ce nu este manifestarea acestui ceas? Descoperirea lui Maleahi 4. Aceasta a fost descoperit deja. Nu este nici Apocalipsa 10.7, pentru că a fost descoperită deja. Acestea au fost descoperite în slujba premergătoare ca să luăm cotitura, ca să cheme afară o Mireasă căreia să-i fie readusă înapoi credința părinților de la Rusalii, pentru ca ei să poată fi manifestarea lui Isus Hristos astăzi; este Isus Hristos manifestat în chipul Miresei Sale, aceasta fiind Isus Hristos Același azi. Aceasta este manifestarea lui Isus Hristos, este locul în care se află Ea, este modalitatea prin care Îl vom vedea. De ce noi Îl vom vedea manifestându-se și restul lumii nu Îl va vedea? *„Pentru că Eu și Tatăl vom veni și vom locui cu ei.”*

Ce este Cuvântul Mireasă? Manifestarea acestui ceas. Vedeți cât este de vătămător să umblați în Fapte 19, crezând botezul lui Ioan? Ioan a fost acolo pentru o joncțiune pe care ei au ratat-o. Dar slăvit să fie Domnul, pentru că Pavel era acolo. Cineva mai avea cheile, încă mai exista o Poartă pe pământ, iar ei au putut primi ceea ce li s-a dat.

„Mireasa, nu un crez sau o denominațiune; ci un profet viu al lui Dumnezeu, un atribut viu al lui Dumnezeu, arătând lumii atributele lui Dumnezeu, în formarea Miresei

care trebuie să fie exprimată în acest ceas în care trăim.”

Vreau să ne oprim puțin aici. „*Un profet viu al lui Dumnezeu*”, nu unul mort, nu ceea ce a fost, ci ceea ce este.

„...un profet viu al lui Dumnezeu, un atribut viu al lui Dumnezeu, arătând lumii attributele lui Dumnezeu, în formarea Miresei.”

Atunci, ce trebuie să arătăm noi? Atributele lui Dumnezeu, pentru că este timpul manifestării Miresei. Nu este o repetare a altei manifestări, ci acesta este timpul arătării Miresei și Ea trebuie să manifeste ceea ce a fost scris despre Ea, pentru a arăta Mireasa, partea femeiască a manifestării lui Hristos. Aceasta este ceea ce trebuie să facem noi, nu să repetăm ceva ce am mai văzut, nu este aceasta. Aceasta este manifestarea Miresei și se petrece astăzi.

„Martin Luther nu a putut exprima attributele pe care le exprimăm noi, pentru că acela a fost începutul învierii...”

Ce ne-a spus aici?

„...pentru că acela a fost începutul învierii, ca și bobul de grâu care a căzut în pământ.”

Învierea a ce? A

Pomului Mireasă. Învierea Miresei care a căzut după Rusalii și a intrat în degradare, iar acum a început să se întoarcă înapoi. Ce este aceasta? O înviere, prieteni. De aceea, acesta este timpul învierii, al Răpirii. Ce a

făcut El? A înviat înapoi credința originală a părinților originali aducând biserica înapoi la ceea ce trebuia să fie la început. Acesta este ceasul pe care-l trăim noi.

În mesajul „**Locul rânduit de Dumnezeu pentru închinare**” citim:

„Dar El a făgăduit că înainte de venirea timpului de sfârșit, lumea va ajunge în starea în care a fost Sodoma, când a venit jos un Om, în chip uman; au fost trei, doi Îngeri și Dumnezeu Însuși.”

Aceasta este o afirmație puternică! Care este realitatea ei? Doi îngeri și Dumnezeu Însuși. El a spus că cei doi îngeri au fost Oral Roberts și Billy Graham. Apoi a zis:

„Fiți atenți, Graham, G-r-a-h-a-m, șase litere și Abraham.” Știți de ce nu a spus pe litere, Branham? De ce? Pentru că trebuia să citim noi printre rânduri, trebuia să înțelegem ceea ce nu era spus. El a spus că doi au mers acolo, un Billy Graham și un Oral Roberts moderni, dar Unul a rămas cu grupul ales, și El a deosebit gândurile din Cortul de la spatele Său.

Noi știm că aceasta s-a petrecut în slujba fratelui Branham, acesta fiind „*Un fiul al omului descoperindu-L pe Fiul omului*”. Dar el a spus: „Doi îngeri și Dumnezeu Însuși”. Nu „într-un fel”, nu „un fel de”, nu „ca și”. Puteți vedea ce încerc să fac, prieteni? Să frâng toată amnezia spirituală ce se află asupra noastră pentru că noi suferim cu toții de ea. Umblăm zilnic prin viață, trebuie să mergem la cumpărături, să plătim facturi, iar uneori devenim frustrați, lucrurile firești fiind singurele la care ne gândim tot timpul. Dar parcă am început să înțelegem că suntem Mireasa, într-un fel am început să-L manifestăm pe Hristos, iar la un moment dat lucrurile vor fi mai bune...

Dacă rămânem împotmoliți în această gândire, nu se va schimba niciodată nimic, dar când această Mireasă înțelege ce este Ea, va avea loc Răpirea, așa cum a spus fratele Branham.

Nu mai există: „Eu sunt Mireasa. Îmi trăiesc viața într-un anumit fel, iar într-o zi voi începe să mă comport ca și cum aș fi Ea!” Astăzi este ziua aceea!

Ce va schimba comportamentul nostru? Când se va schimba gândirea noastră, se va schimba și comportamentul nostru. Când gândim diferit, ne comportăm diferit. Când se schimbă înțelegerea noastră, se va schimba ceva.

Noi trebuie să ne uităm la aceste lucruri și să spunem că ceea ce a spus fratele Branham este ceva real. Când el a spus: „Doi îngeri și Dumnezeu Însuși”, Cine era aici chemând o Mireasă? Dumnezeu nu a lăsat această însărcinare unui slujitor mai mic, ci a venit El Însuși jos și a făcut aceasta. A fost un fiu al omului descoperindu-L pe Fiul omului. Nu a fost altcineva.

Trebuie să încetăm să mai gândim așa și să ne mai comportăm așa!

„Acela era Dumnezeu. Biblia spune că a fost. El a venit jos și S-a manifestat pe Sine acolo prin faptul că S-a întors cu spatele la Cort, unde era Sara, și i-a spus lui Avraam ceea ce Sara gândea în cort. Este adevărat? (Adunarea spune „Amin”). Însuși Isus a spus: „În ziua în care Se va descoperi Fiul omului”, cu alte cuvinte, „Fiul omului, slujba lui Isus Hristos Însuși”.

Cine este Fiul
omului? Slujba lui Isus Hristos Însuși.

*„Biserica va veni prin neprihănire, prin Luther; prin
sfîntire, prin Wesley; prin botezul Duhului Sfânt sau pentecostalii; și va
intra exact în desăvârșirea Fiului omului, când Soțul și Soția vor fi exact
aceeași Persoană. Dumnezeu Se va manifesta atât de mult în Mireasa Sa,
Biserica Sa, încât vor fi Același. Ei sunt una. Puteți vedea unde ne aflăm
acum?”*

„Păi, aceasta este o
rânduială înaltă!” Acesta este Cuvântul pentru ziua de azi. Cuvântul pentru
ziua de azi nu este inaccesibil pentru Sămânța lui Dumnezeu; Cuvântul pentru
ziua de azi nu este prea sus, nu este prea departe, nu este prea greu, pentru
că este Cuvântul pe care El dorește să-L manifeste astăzi. Este dorința Sa de a
Se arăta pe El Însuși în chip de Mireasă, astăzi. El nu caută capacitatea
noastră, nu caută agerimea minții voastre, ci caută pe cineva în care poate
avea întâietate. Eu am o listă prin care vă pot aduce douăzeci, cincizeci, o
sută de motive pentru care nu ar trebui să fiu eu. S-ar putea ca eu să pot face
o listă mai mare decât a voastră, dar nu contează, pentru că El a venit la mine
și mi-a deschis ochii, așa că văd.

Nu pentru că m-am
străduit eu, nu pentru că am trăit corespunzător, nu pentru că am făcut eu ceva,
ci pentru că a venit El la mine. El a fost Cel care mi-a deschis ochii; nu eu
am făcut-o, ci El. El mi-a dat capabilitatea de a vedea, El a pus în mine Ceva,
încă înainte de întemeierea lumii, ca să pot crede când văd. Eu nu am pus nimic
acolo, nu eu am făcut posibil acest lucru, ci El l-a făcut. Și dacă El a făcut
aceasta, atunci tot El este Cel care face posibil ca noi să fim ceea ce a spus
profetul
că trebuie să fim în ceasul acesta; dacă El m-a făcut să văd, tot El mă poate
face să cred, iar dacă mă poate face să cred, atunci mă poate face să
înfăptuiesc. El trebuie să fie Cel care o face, nu noi. El nu are nevoie de
noi, ci doar de predarea noastră. El are nevoie ca noi să credem, nu numai că

este posibil, ci și că se întâmplă acum. Nu este ceva potențial, ci este aici. Nu va veni, ci se petrece acum. Dar El nu poate face nimic fără ca oamenii să creadă.

Isus a ajuns în

Capernaum. Tocmai părăsise o cetate, al cărei nume nu mi-l amintesc, dar este scris că a vindecat toți bolnavii care au fost aduși la El. El i-a vindecat pe toți, dar când a ajuns în Capernaum, nu a putut face multe lucrări mari din pricina necredinței lor. Să nu dăm vina pe Dumnezeu pentru că nu vedem potențialul pe care ar trebui să-l vedem. Nu este vina lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul, dar credința vine prin auzire, prin auzirea Cuvântului, iar dacă noi îl lăsăm să devină rece, prăfuit, dacă nu l-am citit și nu l-am luat în noi, nu este vina lui Dumnezeu.

Poate spuneți: „Doamne, dă-mi credință!” Credința vine în urma auzirii, prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Ce ne-a dat El pe o mie două sute de casete?

„Doamne, dă-mi credință!” Credința vine în urma auzirii Cuvântului. Înțelegem noi aceasta?

„Doamne, dă-mi credință”. Cât timp petrecem în Mesaj?

„Vreau să trec peste

Cuvânt și să intru direct în credință. Vreau o scurtătură sau drumul mai ușor.” Nu! Eu vreau să intru în acest Cuvânt, iar dacă El spune: „Credința vine în urma auzirii”, atunci voi auzi și voi crede că Dumnezeu va deschide noi nivele ale credinței și înțelegerii, că El le va deschide în viețile noastre ca să facem ceea ce ne-a spus El să facem”.

Dacă ascultăm

Cuvântul Său, credința va veni și va fi într-o măsură din ce în ce mai mare. Noi putem deschide credința care se află acolo, pentru că credința vine prin auzirea Cuvântului. Este vorba de a lua ceea ce ne-a dat El. Valorificând aceasta, luând ceea ce ne-a dat El și crezând, vom avea ceea ce a spus El că trebuie să avem.

El a spus: *„Am trimis Cuvântul Meu și i-am vindecat.”* Să-L luăm și să-L lăsăm să ne vindece. Să-L lăsăm să Se descopere din nou pe Sine, să-L lăsăm să ne deschidă tainele Împărăției, să-L luăm și să-L lăsăm să ne ducă unde dorește El să fim.

Să mergem la 1

Petru și să mai citim încă un verset. 1 Petru 2.4-8:

„Apropiati-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu.

Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.

Căci este scris în Scriptură: „Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine.”

Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, „Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului”

și „o piatră de poticnire și o stâncă de cădere”. Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduți.”

Aceasta este Piatra

unghiulară care a devenit Piatra din capul unghiului. Dar pentru noi nu este o Piatră de poticnire, ci este o Piatră scumpă, este Piatra de încheiere, este Fiul omului din nou înapoi în Trup de carne. Unde vrea El să fie? Chiar aici, iar eu mă voi preda pe deplin Lui. Amin! **-Amin-**